

Forfatter: Aarestrup, Emil

Titel: LUCA SIGNORELLI

Citation: Aarestrup, Emil: "LUCA SIGNORELLI", i Aarestrup, Emil: *Emil Aarestrups samlede skrifter*, C. A. Reitzel, 1976, s. 20. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-aare03val-shoot-workid56662/facsimile.pdf> (tilgået 23. april 2024)

Anvendt udgave: Emil Aarestrups samlede skrifter

LUCA SIGNORELLI.

I Salens dybe Skygge
Sad Mester Luca træt;
Paa Marmorbordet hvilte
Hans Pensel og Palet.
Han stirred paa de store,
De mørke Skyers Rad,
Der fyldte med Figurer
Nathimlens Alterblad.

Som Slyngeplanten fæster
Sig til den stærke Bul,
Saaledes han til Konsten
Sig sluttet tillidsfuld.
Han var en dygtig Maler;
Thi alt hvad Livet gav,
Det greb han i sit Indre
Og skabte Skjønhed af.

Vel var hans sorte Løkker
Forvandlede til graae;
Vel hæved sig hans Pande
Med dybe Furer paa;
Vel krogede sig Ryggen,
Vel rystede hans Haand,
Men fyrigt var hans Øie
Og evigung hans Aand.

Da hørtes Larm paa Gaden;
Hans Dør man hamred paa.
Men Maleren, fordybet
I Syner, ikkun saae.
Han ændsed ikke Larmen,
Ei Hobens hæse Skrig:
Luk op! din Søn er myrdet;
Vi bringe her hans Liig.

Han sank i vore Arme
Din Eneste — kom ud!
Lad Messer for ham synge!
Beed for hans Sjæl til Gud!
Marchesa Giulietta
Han gav en Natmusik;
Da traf den bittre Fiende
Ham med et Dolkestik.

De sprængte Dørens Fløie,
De trængte ind med Magt,
Paa Skuldrene den Dræbte
I Blodets Purpurdragt.
Fra Lampen, som paa Muren
Var for Madonna tændt,
Fik Gruppens blege Rædsel
Sin svage Lysning sendt.

Henover Pandens Rynker,
Henover busket Bryn

Den Gamle foer med Haanden —
Det traf ham som et Lyn!
Steentaus han stod saalænge,
Og hen paa Liget saae —
Af Dødens Ro forskjønned
Den fromme Yngling laae.

En langsomtsamlet Taare
Fra Gubbens Øie randt;
Han nærmede sig Liget,
Da Skrækkens Tvivl forsvandt.
Han tændte Faklen; lyste
De blege Ansigtstræk;
Strøg fra sin Yndlings Kinder
De bløde Lokker væk.

Taus Hoben veg tilbage,
Man hørte ingen Røst —
Det var eiheller Tiden
Til Tale eller Trøst.
Men Maleren, den gamle,
Ham greb et indre Mod,
Han kyssede den Døde,
Der svømmed i sit Blod.

Han aabnede Gevandtet
Omkring det hvide Bryst;
Han stilled Faklens Lue,
Saa Alt blev flammelyst;

Han rykked Staffeliet
Paa Marmorgulvet frem —
Der blev en hellig Taushed
I Gubbens ringe Hjem.

Og Kridtet tog den Gamle
Fast i sin svage Haand,
Saa tegned han den Døde,
Og gav ham atter Aand;
Saa tegned han den Døde,
Og gav ham atter Liv
Ved Konstens underfulde
Guddommelige Bliv.

Det var ei blotte Farver,
Han i sin Pensel gjød,
Men det var Sjælens Kummer,
Som fra hans Hjerte flød;
Det var hans høie Andagt,
Hans gudhengivne Sind —
Og om hans Tavle lyste
Et yndigt Helgenskin.

Det var en salig Glæde,
Og dog en bitter Nød,
En Evigheds Fortrøstning,
Og dog en kvalfuld Død.
Den unge Martyr blegned
Paa Lærredet saa smuk,

Som Christus, da paa Korset
Han drog det sidste Suk.

Og hvor sig Kirkebuen
Ophvælver høi og stærk,
Der hængte han i Nischen
Sit faure Billedværk.
Enhver, som kom at bede,
Sank, rørt til Taarer, ned,
Og priste Himlens Almagt,
Og Konstens Hellighed.
